

A nyúldomb kincs

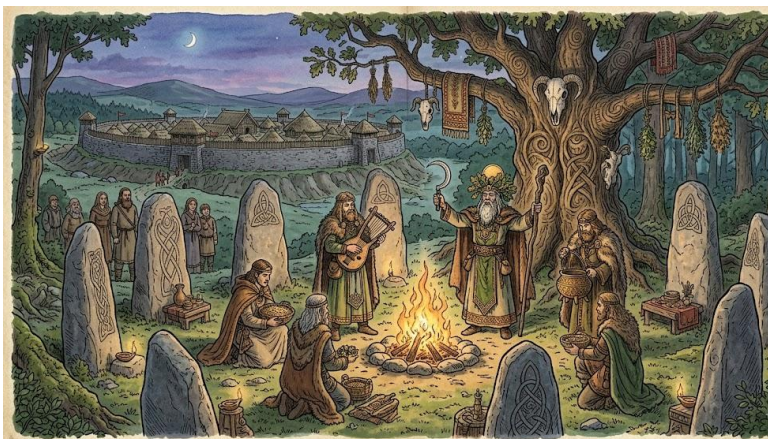
Volt Gödöllőn egy nép hajdanán,
ittlétüket fedi már sűrű homály.

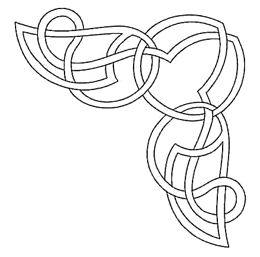

Pedig éltek-haltak, dolgoztak, szerettek,

isteni lényekben, szellemekben hitték..

Többnapig járta a földet
Élt a nép vezére.

Ritkán hallott felőle
A falu egyszerű népe

Jó vezető volt, mindenki szerette,
Ellenségtől, éhezéstől, népet
segítetté.

Nevé Drausus, mi jelent bátort,
hősiessé,

Felcséggé Caol, a nevé is mutatja:
szépséggé.

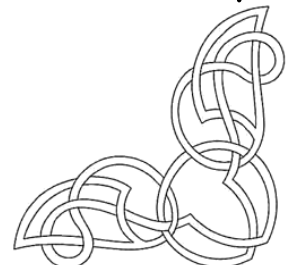

Egy nap lovasok, szekerek zaja
verté fel a csendet.

Kiszaladt a falu apraja-nagyja:
Kik érkeztek?

Az egyik szekéren Drausus, maga.
Vajon mi történt vele? Vér borítja.
Sírva mesélik az érkezők a történetet,
Hogyan támadták meg a hódítók őket.

Harcoltak hősiészen, nem pihént a
vaskard és a lándzsa,

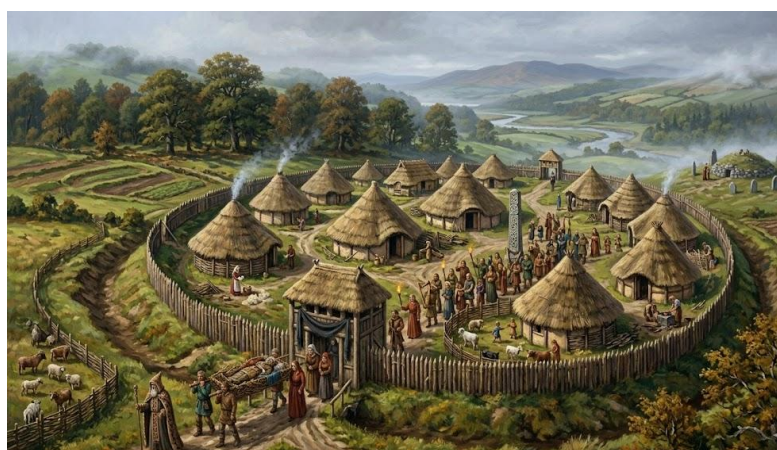
Þrausus bátor csapatásait is sok
ellenység bánta.

Þe hiába volt elszánt a csapat,
az elleniséggel szemben alulmaradt.

Æ várost hagyva, javaikat mentve
menekültek,

Míg sebészült vezérükkel a faluba
érték.

Æ falu lakói a menekülteket
elszállásolták,

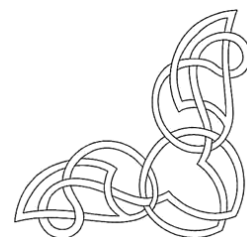
Étellet, itallal gyógynövényekkel
ellátták.

Þe Þrausus állapota napról napra
romlott,

Æ nép a gyógyítás istenéhez
imádkozott.

Mindhiába! Þianezchit sem tudott
segíteni.

Æ nép a temetésre kezdett készülni.

Hős Drausest a domb mélyén
örök nyugalomba helyezték.

Kincseit, fegyvereit,
vadászébét mellé temették.

A halom, s mit takar még mindig e
helyen áll.

Bár a nép már eltűnt a történelem
során.

De a kincs ott van, valaki
egyszer tán megléli.

És hős Drausus emlékezetét
is felfedi.

